Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 19 | 12 Maj. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. | Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala. | 29 årg. | 1912.

Löfte om bönhörelse.

Matt. 7: 7—12.

Ingen har bedit så mycket som vår Frälsare, och ingen har fått mottaga så underbar bönhörelse som han. Från hans spädaste barndom och till dess han böjde sitt huvud i döden på korset var hans liv ett oavbrutet böneliv.

Våra evangelier berätta nämligen om Jesus, att han gick avsides ut i ödemarken för att bedja, och att han blev där under natten i bön till Gud. Än gick han allena upp på ett berg för att bedja, än tog han sina apostlar med sig till de stilla bergshöjderna för att bedja med dem, än tog han dem med sig in i Getsemane örtagård i samma heliga syfte.

Under dessa stilla stunder gick hans själ i innerlig längtan upp till Gud. Han bad för sig själv om kraft att kunna utföra vår frälsning, han bad om kärlek och nåd till att kunna hjälpa alla olyckliga och lidande, han mötte på sin väg, alla som sökte honom för att bliva hulpne, han bad för sina lärjungar, han bad för alla människor.

Och Jesus blev bönhörd på grund av sin fromma förtröstan. Det var under bönestunderna i det fördolda Gud gav honom denna underbara kraft, som visade sig uppenbarligen, då han botade de sjuka, då han drev ut demonerna eller de onda andarna, då han uppväckte de döda till liv, eller då han bjöd storm och våg att lägga sig till ro, eller då han mättade hungrande skaror med fem bröd och två fiskar. Människorna kallade dessa Jesu

kärleksgärningar för underverk, och de kallas så än i dag, men ingen förstår dem, som icke själv beder i Jesu sinne och blivit bönhörd såsom han. Och ingen, som icke bedit med samma kärlek och samma längtan efter att kunna hjälpa, som Jesus bad, äger någon rätt att döma om hans underverk.

När vi själva börja bedja i Jesu namn och undfå bönhörelse till hjälp för oss själva och våra medmänniskor, då börja vi förstå något litet av Guds kraft i människolivet. Och Frälsaren vill förhjälpa oss alla till denna saliga erfarenhet och till denna lycka. Fördenskull manar han oss i vår text att bedja och ger oss löfte om bönhörelse, då han säger: "Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall varda upplåtet!"

Om du i ödmjuk och sökande längtan lyfter din själ upp till Gud och klappar på hans dörr, skall du städse finna den dörren öppen. Gud ser med välbehag ned på alla sina bedjande barn, och han lyssnar med glädje till deras bön och böjer sitt öra ned för att med faderlig kärlek mottaga den och sända bönhörelse. Och lika litet som din jordiske fader räckt dig en sten, när du grät av hunger och bad honom om bröd, lika litet skall din himmelske Fader vägra dig det goda, du beder honom om, när han ser, att det du bad om, bringar dig själv och andra lycka.

Ty understundom dröjer han med bönhörelsen, till dess du själv under den ivriga och ofta återkommande bönen blivit sådan, att du med verklig välsignelse kan bära lyckan av bönhörelsen. Och ibland ger Gud dig något, som för dig själv och andra varder till större och rikare välfärd.

I Getsemane bad Jesus tre gånger samma bön utan att bliva bönhörd. Han bad att slippa tömma lidandets rysliga kalk. Men han kunde icke slippa att tömma den, och då ville han icke heller slippa undan den utan tömde den till sista droppen. Men Gud gav honom kärlek och kraft att genomkämpa sitt lidande på ett segerrikt sätt. Och detta blev så till frälsning och försoning för en hel värld. Men därför att Jesus "blev lydig sin Fader intill döden ja, intill korsets död, därför har Gud överupphöjt honom och givit honom ett namn, som är över alla namn, på det att i Jesu namn alla knän skola böja sig, och att alla tungor skola bekänna, att Jesus Kristus är Herre, Gud Fader till ära."

Så låtom oss då böja våra knän och knäppa våra händer i Jesu namn och bedja för oss själva och vår egen frälsning! Ja, vi vilja bedja för våra hem och alla dem vi där älska. Vi vilja bedja för vårt land och dess välgång, för Sveriges folk och lycka. Så förmanar oss även aposteln Paulus i de härliga orden: "Framför allt, hållen böner, åkallan och förböner för alla människor, för konungar och all överhet, på det att vi må föra ett lugnt och stilla leverne i all gudaktighet och värdighet. Ty detta är gott och välbehagligt inför Gud, vår Frälsare, som vill, att alla människor skola frälsas och komma till sanningens kunskap."

Förgät aldrig de stora löften Gud givit oss om bönhörelse!

J. B. Gauffin.

Hans den glade.

Hans var en liten snäll gosse på åtta år, han var sina föräldrars solsken och glädje. Hans hela väsen var präglat av barnslig munterhet och soligt humör, som mången gång hulpit far och mor över mörka stunder. Hans far, snickaren Johan Glad, som var mycket kunnig i sitt yrke, hade dock rätt ofta att strida mot sorg och bekymmer för det dagliga brödets skull. Men den barnsliga glättighet, som var ett så utmärkande drag för deras lille Hans samt båda makarnas fasta förtröstan till Gud, tillät intet missmod att slå rot inom den lilla familjen.

I skolan kallades gossen vanligtvis "Hans den glade". Inga hårda ord eller förebråelser hade någon långvarig verkan på honom, ty efter några minuter hade hans glada lynne åter tagit överhand.

För ögonblicket stod han i trädgårdens bortersta hörn och betraktade livligt intresserad marken framför sina fötter, där just nu krokus och snödroppar vågade sticka fram sina huvud i dagsljuset.

"Hans, var är du?" hördes nu moderns stämma från köksdörren.

"Här, lilla mor!" Och i nästa ögonblick störtade Hans som en virvelvind in genom dörren.

"Vill du hjälpa mig skala potatis?" Med denna fråga tog modern emot honom och smekte vänligt hans ljusa hår.

"Det skall ske, mor — hur många korgar skall det vara?" frågade Hans och smög sig intill henne.

"Din lille filur!" log fru Glad och drog honom med sig in i köket, där en stor korg potatis stod på bordet, väntande att bli skalad.

Snart sutto båda två vid bordet, och medan potatisen av moderns händer lätt och hastigt berövades sitt omhölje, bemödade sig också Hans att rättskaffens fullgöra sitt arbete till moderns belåtenhet. Tyvärr lyckades honom detta blott till en del. När arbetet nalkades sin fullbordan, varsnade den sparsamma modern med förskräckelse, att Hans med av iver röda kinder skar nästan en halv centimeter tjocka skal utan att själv knappt märka det.

"Nej, Hans, detta går inte an; du får hälften av potatisen bland skalen", sade hon missnöjd.

"Var inte ond, käraste lilla mor", bad gossen, som nu också granskade sitt verk och med förskräckelse fann, att hon hade rätt. "Jag skall aldrig göra så mer".

"Gå ut i stället, så kan du inte göra någonting galet", sade modern. "Om jag inte misstar mig, så vissla nu också dina vänner efter dig. Men en sak vill jag säga dig, innan du går: Var inte övermodig, när du leker, annars skall livets allvar komma dig nära, förr än du önskar det." — Hon fruktade nämligen, att hennes gosse genom sitt ystra, livliga lynne kunde utsättas för någon fara eller ock bli vållande till någon annans skada.

När Hans kom ut genom dörren, omringades han av flera kamrater, vilka under skratt och skämt drogo honom med sig, ty man hade avtalat att "hoppa bock" därute i hagen. Läraren hade ofta varnat dem att icke vara alltför djärva vid dessa lekar, men den varningen glömdes alltid vid sådana tillfällen, och leken slutade aldrig, förrän någon fick en skråma och måste sätta sig en stund på marken för att hämta andan, innan de alla begåvo sig på hemvägen. —

Då de denna gång kommo ut i hagen, hölls krigsråd, vem som skulle börja först. Alla ville vara först, och redan hotade den så fredligt började leken att få ett snöpligt slut, när Hans under kamraternas jubel anmälde sig och förklarade sig vilja "stå bock", om hans vän, Karl Vollert, finge springa först.

Om det nu kom sig därav, att Hans i det avgörande ögonblicket, då man måste stå orörlig och böjd framåt, försporde någon smärta i armen, så att han ofrivilligt kom att böja sig ned något läng-

re än han bort göra, eller därav, att Karl tog sats för tidigt, det kunde icke till fullo avgöras. Emellertid gjorde Karl en något för nära bekantskap med marken, så att han fick mun och ögon fulla af sand och jord och var ganska förargad på Hans, när han reste sig upp.

Hans, som alltid var redo att bedja om förlåtelse, när han trodde sig hava gjort något galet, gjorde det också nu. Han sträckte förtroendefullt handen åt Karl och bad: "Förlåt mig, kära Karl." Men denne vände sig bort och ställde sig sist i raden för att fortsätta leken.

Men i hjärtat bar han med sig tanke på hämnd, ty han var övertygad, att Hans med avsikt hade låtit honom bita i gräset.

(Forts.)

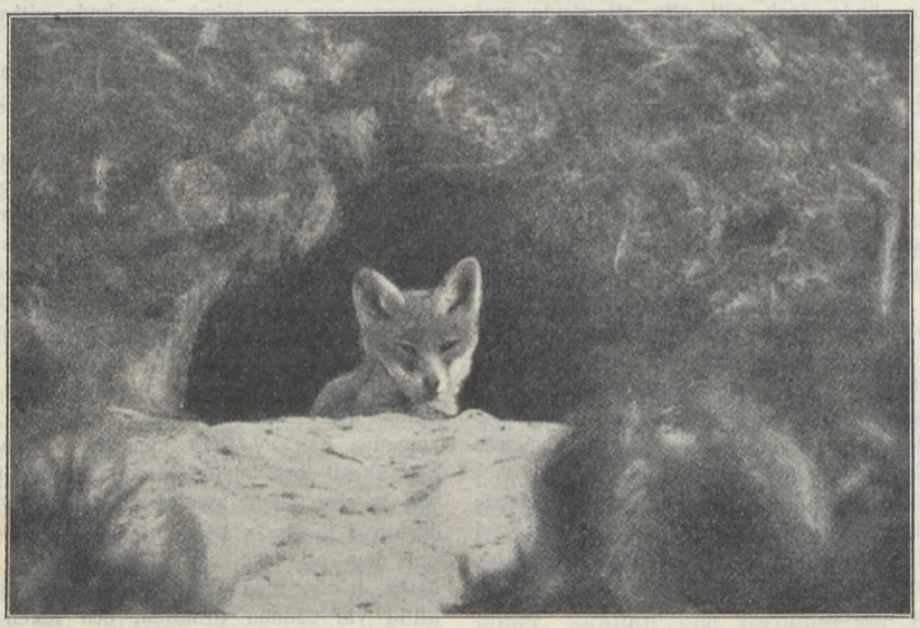

Räven.

Med teckning.

Min första bekantskap med räven har jag från mina gossår. Jag hade skollov, och för att riktigt njuta av min frihet tog jag min hemgjorda pistol med mig och begav mig ut i skogen för att skjuta snöskator och nötskrikor, som där voro tämligen talrika.

Höstsolen lyste och gjorde morgonen varm. Jag kom tassande på skogsstigen, och där mitt i solgasset framför en lummig granbuske satt en stor, grann räv och sov. Jag blev så häpen, att jag alldeles glömde att pistolen var laddad, tog några steg framåt och ämnade slå mickel i skallen med den. Men just som jag höjde vapnet och måttade slaget, vaknade mickel. Rysligt rädd blev han, satte av i vild flykt runt omkring den vida granbusken, gnällde hest, tog slutligen ett väldigt skutt och försvann inåt skogen. Nu först kom jag att tänka på, att jag hade en laddad pistol i handen och kunde ha väckt räven med ett skott i hans spetsiga nos. Mickel räv tyckte väl också efteråt, att han betett sig dumt, som blivit så förfärligt rädd för en sådan där parvel, ty jag var liten den tiden.

I ALLVARSTANKAR.

Till fars hage var det inte långt. Jag öppnade ladans dörr, stängde den igen och öppnade vindluckan på gaveln och satte mig på utkik, under det jag åt upp min frukost. Därute pepo åkersorkar och möss på den avmejade kornåkern. Men vad var det, som kom smygande i det gula backgräset? Det var mickel räv, som kom för att äta frukost även han. I ett skutt högg han en stor och fet åkersork, slängde honom högt i luften, tog emot honom mellan sina spetsiga tänder, slungade honom ännu en gång i luften och lät honom nu falla till marken och springa ett stycke. Men då sorken tänkte smyga sig ned i ett hål, högg räven honom och åt upp honom. Från mitt utkikshål såg jag honom anställa ett formligt utrotningskrig på sorkar och möss. Hans jakt under natten förut måtte ha alldeles misslyckats.

Men vad nu? Mickel försvann som en pil ned i diket, där gräset nästan dolde honom, men där jag såg hans spetsiga nos och illmariga ögon då och då sticka fram. Och när jag följde riktningen av hans spejande blick, såg jag två harar sitta och gnaga barken av några aspkvistar och nypa de saftiga bladen av ännu blommande backklöver. Räven måtte väl känt till terrängen. Han vek av i ett dike, som gick vinkelrätt mot det förra och avlägsnade honom från hararna, och åter till ett annat dike, som ledde fram till gärdesgården, där han i ett litet backdike smög försiktigt längs gärdesgården och just rätt fram, där hararna sutto. Dessa måtte emellertid anat oråd, ty de började lyssna och klippa med sina långa öron och vrida på sin kluvna nos. Men de tycktes varken höra eller se eller vädra sin fiendes närhet utan fortsatte att beta. Mickel smög upp ur diket, och nu äntligen hörde den ena haren något ovanligt och skulle visst se efter vad det kunde vara, som prasslade i gräset bakom gärdesgården. Han närmade sig just den plats, där räven låg på lur. Med en enda sats var räven över gärdesgården, och med ännu ett språng hade han huggit sina tänder i Jösses strupe.

Den andra haren försvann som en pil inåt skogen, och räven smög åt det håll varifrån han först kommit. Förmodligen hade han sin lya åt detta håll. Kanske hade han där hemma någon hungrig rävunge eller rävmamma, som skulle dela den rara harsteken med honom.

Jag hade emellertid förlorat lusten att skjuta hackspettar och snöskator. Jag satte upp en brädlapp mot en väldig gran och provsköt min pistol. Det var idel dåliga träffar på tio stegs avstånd. Jag hade på den tiden inte ännu lärt mig skjuta vildgäss i flykten med remington-gevär eller att träffa mitten av pricken och sen skjuta bort markörens målningar tre gånger å rad på trehundra meter. Det lärde jag längre fram i tiden.

J. B. Gauffin.

I allvarstankar.

Vad tänker hon på, den lilla?
Helt visst ej på lek och skämt.
Nej, någonting själens strängar
till allvar i dag har stämt.

Helt nyss hon stod invid fönstret,
och såg hur förbi det drog
en skara. — Kring vit liten kista
sin tätaste krets den slog.

En vit liten kista, som gömde
ett barn, som från ras och lek
har ryckts utav Dödens händer,
från moders kyssar och smek.

En späd liten blomma, som brutits,
förrän den hann att slå ut,
en stämma, som brakts till tystnad,
förr'n sången den sjungit slut.

Med vemod i blicken står hon
och ser efter skaran än.
Hon tänker på livet och döden
men ock på uppståndelsen.

Och där bör nog tanken dröja! —
Det ljusnar vid gravens bo,
när på en evinnerlig sällhet
och glädje hos Gud vi få tro!

ELLA.

Joki.

(Forts.)

"O, ja, jag vet det, hon behöver mig visst", ropade Susy, ännu alltjämt snyftande. "Hon kunde ju inte annars gå ned till hotellet och vara där hela dagarna för att förtjäna penningar — om inte jag vore här uppe hos pojkarna! Men därför skulle hon också vara snäll och inte alltid gräla på mig — om kvällen, när hon kommer hem, och om morgonen, när hon går sina färde. Inte är det underligt, om jag vill gå ifrån henne. — Och pojkarna — de äro så elaka och stygga emot mig, alldeles som om jag vore så dum som —" Susy tystnade tvärt.

"Som du", hade hon tänkt säga, men nu kände hon sig plötsligt så vänligt stämd emot Joki. Hon slutade tvärt att gråta.

"Vänta, så skall jag hämta en skål med mjölk åt dig, Joki, jag har nyss mjölkat — säg vill du inte gärna ha litet mjölk?" frågade hon inställsamt.

"Ack jo, rysligt gärna", sade gossen med en djup suck, så att man kunde tydligt märka, att han var riktigt hungrig. Han kom från byn nere vid sjön och hade sin korg tungt lastad med varjehanda matvaror, som han skulle bära upp på sätern till folket däruppe, och det var en lång och brant väg att gå.

Joki var liksom Susy ett föräldralöst barn sedan flera år tillbaka. En rik bonde hade tagit hand om honom, och de voro icke elaka mot honom, men ingen var heller särdeles vänlig. "Han är ju bara en dum skogslöpare och kan inte göra något annat", brukade man säga och gjorde ofta gäck av honom.

Men Joki var alltid saktmodig och alltid villig att hjälpa var och en, som önskade få någon hjälp av honom. Han uträttade sitt tunga arbete så villigt och så gott han kunde. Därför var man för det mesta nöjd med honom, och folkets skämt och gyckel hade han lärt att tåligt fördraga. Ty Joki, så enfaldig han än såg ut, i en sak var han riktigt vis: han älskade nämligen av hela hjärtat sin Frälsare, bad gärna och läste flitigt i sin bibel, som han alltid bar hos sig såsom sin största skatt. Om söndagarna saknades han aldrig i kyrkan, huru lång och brant vägen dit än var. Ty hon stod ju högt uppe på bergssluttningen.

Vår lilla Susy satte en kastrull mjölk på elden för att koka upp den, tog fram ost och bröd och dukade beställsamt fram alltsammans på bordet åt sin gäst, alldeles som en riktig husmor. Gossen log med hela ansiktet vid åsynen av maten, tog med Susys hjälp sin korg från ryggen och satte sig på bänken framför bordet.

"Kom, Herre Jesus, vår gäst själv var,
välsigna oss och vad du givit har",

bad han andäktigt och grep sedan verket an med friskt mod.

Med händerna stödda mot bordet stod Susy bredvid, tyst och tankfull, liksom såge hon för första gången i sitt liv en människa äta.

"Hör du, Joki, är du alltid glad och belåten du, efter du kan jodla så muntert?" frågade hon till slut. Joki var nämligen känd i hela trakten för sin vackra jodling.

"Hm, ja, nog är jag väl det", svarade gossen med munnen full av mat.

"Men folket, som du bor hos — inte är väl de heller alltid snälla mot dig, och pojkarna nere i byn gör ofta narr av dig — varför bryr du dig inte om att försvara dig; du är ju stor och stark?" sade Susy forskande.

Då lyste Jokis ögon, så att hans koppärriga ansikte blev nästan vackert, och han sade med låg röst:

"Kommer du inte ihåg, Susy, orden, som Frälsaren sagt: 'Saliga äro de saktmodiga, ty de skola ärva jorden'?"

Detta var någonting nytt för den lilla, livliga flickan. Det var då inte nog med att bara lära sig bibelspråken utantill, såsom hon gjort i skolan, utan man skulle leva efter dem också. Och så under-

ligt, att det just skulle vara den där enfaldige Joki, som visade henne detta. Men hon visste, att han själv levde efter dem — efter bibelspråken nämligen. Och dock hade han liksom hon inga föräldrar, som kunde leda honom. Hon betraktade gossen, liksom vore han ett underligt djur.

Men plötsligt stampade hon med foten i golvet och skrek förargad: "Hur skall man kunna vara saktmodig, när alla människor reta en hela långa dagen. Pojkarna äro stygga jämt, och faster bara grälar på mig."

Nu såg Joki på flickan med den där blicken, som gick tvärsigenom en, såsom hans matmor brukade säga. Därpå tog han fram ur fickan ett litet nya testamente, omsorgsfullt inlindat i silkespapper.

"Här står de där orden, Frälsaren har talat dem. Han förklarar dem för oss, och han hjälper oss också att göra såsom han sagt", sade gossen allvarsamt och nickade långsamt med huvudet, liksom ville han säga: "Jag vet, hur det går till". Därpå steg han upp för att spänna korgen på ryggen och gå sina färde.

Men det var nu icke i Susys smak. Hon ville veta ännu mycket, mycket mer av Joki — han var nu i hennes ögon en märkvärdig företeelse. Därför tryckte hon med ett kraftigt tag ned gossen på bänken och sade otåligt:

"Nu stannar du här, förstår du, och talar om tydligt för mig, huru du bär dig åt att vara saktmodig, och huru du kan veta, att Gud vill ha mig här hos min elaka faster och de bråkiga pojkarna."

Susy hade åter talat i kommandoton, det tycktes nu en gång för alla blivit hennes vana — någon god vana var det visserligen ej.

Joki såg vänligt in i hennes ögon, vilka blickade så trotsigt på honom. "Har du då ingen bibel — säg, Susy?" frågade han.

"Åhjo visst. Där uppe på hyllan ligger en gammal bibel, fast den är dammig och ful", var Susys snabba svar.

"Och du kan ju läsa så bra — mycket bättre än jag!"

Då skrattade Susy. "Jag hoppas det, Joki, men när skall jag läsa?" sade hon. "Jag måste arbeta hela dagen: gå i vall, mjölka, tvätta och lappa och därtill springa efter pojkarna för att få dem att komma hem och äta. Men härefter gör jag det aldrig mer, nej, jag springer härifrån redan i morgon eller åtminstone i övermorgon."

Då knäppte Joki långsamt sina händer, slöt ögonen och sade stilla och innerligt: "Gode Gud, gör så, att Susy nu börjar bedja redan i morgon bittida, och att hon alla dagar läser i bibeln, och hjälp henne att bli en snäll flicka, saktmodig och lydig; och att hon inte springer sin väg — i Jesu namn, amen!"

Därefter tog han sin korg på ryggen och gick stilla mot dörren, sedan han vänligt nickat farväl till Susy.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 13—19 Maj 1912.

M. 13. Apg. 1: 4—11. Kristi himmelsfärd
T. 14. v. 4. Apostl. skola i Jerusalem förbida Faderns löfte.
O. 15. v. 5. Där skola de mottaga Guds Ande.
T. 16. v. 6. Apostlarna fråga om rikets upprättande.
F. 17. v. 7—8. Herrens svar.
L. 18. v. 9. Himmelsfärden.
S. 19. v. 10—11. Guds löfte genom änglarna om Jesu återkomst.

Söndagsskoltext för den 19 Maj.
6 Söndagen efter Påsk.

Kristi himmelsfärd.
Apg. 1: 4—11.

Minnesvers: Kol. 3: 1. Om I nu haven uppstått med Kristus, så söken det, som är ovan, där Kristus är sittande på Guds högra sida.

Tryckeri-A.-B. Ferm, Stockholm 1912.